

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Jvlii Fatii// Societatis Iesv// Liber// De
Morti-//ficatione No-//strarvm Passionvm,// Pravorvmqve
Affe-//ctvvm**

Fazio, Giulio

[S.l.], 1599

XXI. De quodam alio insigni Mortificationis effectu, vitæ scilicet
actionumq[ue] nostrarum exemplo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48673](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48673)

via & ratione procedunt; ita quoque probabiliter iudicare possumus, statum interni hominis, quoad Mortificationem & compressionem passionum, bene se habere; si externa eiusdem compositio atque habitudo talis sit, qualem esse decet. De exterioris hominis motu, inquit Cassianus, interioris status cognoscitur. Atque ita finem huic capiti impono, sanctam hanc exterioris hominis compositionem omnibus Religiosis etiam atque etiam commendans.

Cass. lib.
12. Instit.
cap. 29.

CAPVT XXI.

De quodam alio insigni Mortificationis effectu, vita scilicet, actionumque nostrarum exemplo.

VE M A D M O D V M in fonte, qui casu quodam turbatus est, si subsidentibus deinde sordibus ad pristinam redeat puritatem, omnis etiam

etiam aqua inde profluens clara ac limpida apparet; sic animus noster mortificatione passionum ac potentiarum sedatus; facit, ut omnes actiones ex eo procedentes, claræ atque illustres videantur. Cùm enim potentia animæ nostræ à natura ad actionem destinatur, oportet, ut his peccatis, & in ordinem redactis, mox in operibus nostris nescio quis splendor & decor virtute plenus e-luceat.

Hoc Christus Dominus significasse videtur, cùm in persona suorum discipulorum verum seruum & imitorem sui describere vellet: *Sint lumbi vestri præcincti*, inquit, & Lucæ 12. *Lucernæ ardentes in manibus vestris*: Per restrictionem lumborum, significans Mortificationem potètiarum sensitivarum, quæ in carne sedem & nutrimentum habent. Declarans deinde quomodo ex hac mortificatione, gratiæ auxilio, boni exempli

pli splendor in operibus eluceat: subiungit: *Et lucernæ ardentes in manibus vestris.* Quæ verba S. Gregorius explicans ait: *Lucernas quippe ardentes in manibus tenemus, cum per bona opera proximis lucis exempla monstramus.*

S. Greg.
Hom., 13.

Hoc etiam in insigni illo militum Gedeonis factæ sacræ literæ significare videntur, quando in Madianitarum obsidione, con fractis magno fragore lagenis fictilibus, repente lampades accensas manibus ferentes prodiere victores. Sic quoque ex con fractione vasorum fictilium, nempe corporum nostrorum per Mortificationem passionum ac potentiarum sensitivarum, splendor quidam vitæ, actionumq; ad virtutem prælucentium resultat; gloriosa item victoria à capitali nostro hoste reportatur, qui nos nullis sapius, quàm his ipsis armis,

Cap., 7.
Iudic.

armis, oppugnare atque offendere solet.

Porro quantum hoc vitæ actionumque nostrarum exemplum ad Dei gloriam, & proximorum salutem conferat; verbis profectò explicari nequit. Nam vt B. Bernardus ait: *Sermo viuus & efficax exemplum operis est, plurimum faciens suabile quod auditur, dum monstrat factibile, quod suadetur.* Nam scientia Deo seruiendi, practica est, non speculatiua. Quemadmodum enim in præstantem pictorem euadere volenti, non satis est memoria tenere proportionem, mēsuras, & colorum qualitates; sed necesse est, vt manum etiam operi, modò hanc, modò illam figuram adumbrando ad-moueat, sibiq; multorum pingendi arte præstantium ideas & exempla ad imitationem proponat: Sic ei qui in sancta hac arte Deo seruiendi excellens fieri desiderat, nequa-

S. Bern.

serm. de

S. Bene-

dicto.

quaquam sufficit, si omnia documenta ad hanc artem spectantia accuratè memoriter calleat, sed requiritur, vt ea opere & vsu quotidiano exerceat; potissimùm autem conducent ad hoc, sanctorum aliorumque in hac arte exercitatorum exempla, vt in ea oculos assiduè defigens vitam quoque & actiones suas ad eorum similitudinem instituere & efformare possit. Idcirco cùm præpotens Deus sciret, negocium hoc ad obsequium suū, hominumque emolumentum quàm maximè valere, multa ac varia varij status & conditionis hominum, in omni virtutum genere præstantium, exempla in Ecclesia sua nunquam deesse voluit, quamuis non sine magno eorum labore ac sudore.

Diuersis quoque sacrarum literarum figuris adumbravit, quanta exemplorum ad virtutem prælucentium sit utilitas; vt vtrinque, exemplis

emp
feru
tio p
ras
ptu
quæ
labr
cun
isto
vult
vt p
te c
clef
hab
cur
re
sap
uac
que
ho
ex
pu
cin
ne
me

docu-
 tia ac-
 requi-
 diano
 con-
 rum.
 n ex-
 defi-
 s suas
 tuere
 cum
 cium
 num-
 ximè
 us &
 i vir-
 cem-
 esse
 agno
 lite-
 an-
 ælu-
 ex-
 plis

em-
 plis
 scilicet
 ac
 figuris,
 animati,
 feruentius
 & alacrius
 in Dei serui-
 tio progredemur. Et vt alias figu-
 ras omittamus, quæ in sacra Scri-
 ptura passim occurrunt, quid sibi, Exod. 38.
 quæso, specula illa voluerunt, quæ
 labro æneo, quod erat in atrio, cir-
 cumcirca erant annexa, in quorum
 isto sacerdotes ablui in illis autem
 vultus suos contemplari debebant,
 vt puriores magisque compositian-
 te conspectum Dei apparerent? Ec-
 clesia scilicet militans instar atrij se
 habet, quâ transeundum est cui-
 cunque ad triumphantem perueni-
 re volenti: In hac diuina sapientia
 sapientissimè disposuit, vt præter la-
 uacrum Sacramentorum, magnus
 quoque speculorum esset numerus,
 hominum videlicet vita & morum
 exemplis illustrium, vt dum eorum
 puritatem ac perfectionem inspi-
 cimus, impuritatem imperfectio-
 nemq; nostram & inspiciamus & e-
 mendemus, digneque tandem in-
 ter

ter beatos triumphantis illius Ecclesie ciues comparere ante conspectum Dei possimus, quod, ut scriptum est, *nihil immundum aut coinquinatum intrabit.*

Idem præfiguratum est in virgine illis diuerficoloribus, quas Patriarcha Iacob in canalibus posuit, ut **Gen. 30.** venientes ad potum greges, ante oculos haberent virgas, & in earum aspectu conciperent, eiusdemque deinde coloris foetus producerent: Sic Deus perpetuò in Ecclesia sua variarum virtutum exempla tanquam virgas versicolors proponit: Et hæc est illa varietas, qua circumdata Ecclesia *assistit à dextris sponsi sui cælestis*, ut dum nos mentis nostræ oculos in eorum virtutes factaque illustra defigimus, & concipiamus desideria, & opera etiam similia felicissimè producamus.

Et

Et hoc est quod Salomon in per- Cant. 7.
 sona sponſi dicit: *Quàm pulchri sunt*
gressus tui in calceamentis filia Princi-
pis? Quæ sunt calceamenta Ecclesie,
 inquit S. Bernardus, nisi exempla Bern. ser.
sanctorum Patrum, quibus in vita hu- 16. ad fo-
ius seculi munitur. Denique hoc idem rorem de
 Deus in Aaron, Summo sacerdote, exemplis
 adumbravit, cui præcepit, ut duo- sanct.
 decim Patriarcharum nomina sem-
 per in pectore sculpta gestaret, quod S. Greg.
 D. Gregorius explicans ait: *Ascri-* in pasto-
ptos patres semper in pectore ferre, est rali p. 2.
antiquorum vitam sine intermissione cap. 2.
cogitare. Nam tunc sacerdos irreprehen-
sibiliter graditur, cum exempla Patrum
precedentium indefinenter intuetur:
cum sanctorum vestigia sine cessatione
considerat.

Huius finis causa S. Augustinus S. Augu.
 sanctorum exempla in memoria lib. 1. cõ-
 velut in sinu suo circumferebat, ut fess. c. 2.

Et

—L

ipse

ipse testatur: *Exempla*, inquit, *seruorum tuorum*, quos de nigris lucidos, & de mortuis viuos feceras, congesta in sinum cogitationis nostrauebant & absumebant grauem torporem, ne in ima vergeremus, & accēdebant nos valde.

Idem S. Dominicus, & post illum Angelicus Doctor Thomas factitabant, quibus moris fuit Acta SS. Patrum assiduē in manibus & pectore ferre, vt ex eorum frequenti lectione & recordatione accenderentur, semperque ad gloriosam hanc militiam armati & prompti inuenirentur. Hanc denique eandem ob causam tot sanctorum festa quotidie propemodum ab Ecclesia nobis proponuntur, *Vt imitari non pigent,*

S. Augu. *quod celebrare delectat*, inquit D. Augustinus.

ferm. 47.
de sanctis.

Sed notandum hīc est id, quod plurimum facit ad nostram consolationem.

quies, rationem, Deum in prædictis figu-
 ris lucis non fecisse, quod Pictores opti-
 ci seu perspectivi solent; Illi enim
 in picturis, nihil aliud propositum
 habent, quàm vt intuentium ocu-
 los pascant; sed potius Phrygionem
 aliquem imitatus est, qui vt opus à
 se delineatum perficiat, pretiosissi-
 mam auri aut argenti, siue alterius
 materiæ telam in minutissima fru-
 sta concidit, atque inde pulcherri-
 mum opus texit: ita Deus ipse per-
 misit ac voluit tot sanctorum mil-
 lia, vel ab ipso nascentis orbis ex-
 ordio capite plecti, secari ac in fru-
 sta diffecari quasi pretiosissimas au-
 ri & argenti telas; vt hoc clarissimo
 laborum, mutilationum & aliarum,
 quas passi sunt, ærumnarum, ipsius
 denique eximie mortis exemplo
 sanctam ornarent Ecclesiam. Sic
 permisit iustum Abel impietate fra-
 terna necari: Abrahamum charis-
 simi filij holocausto tentari; Iose-
 phū à fratribus impiè vendi: Moy-
 sen

sen cum toto populo Israëlitico crudeli Pharaonis tyrannide opprimi, Dauidem implacabili Regis Saulis odio subiici: Susannam impudicorum calumniis exponi: Prophetam Isaiam medium secari. Danielem obiici leonibus. Iob & Tobiam tam in corpore quàm in bonis externis grauissimè affligi, quorum afflictionis causam sacra Scriptura expressè posuit; cùm dicit: *Hanc tentationem* (loquitur autem de Tobia) *ideo permisit DEVS euenire illi, vt posteris daretur exemplum patientiæ eius, sicut & sancti Iob.*

Sed quid dico de seruis, cùm nec filio suo proprio pepercerit, vt perfectius id, quod sibi proposuerat, consequeretur: mittens enim eum in mundum ad redimendum genus humanum: *Posuit eum*, inquit Hieremias, *quasi signum ad sagittam*: permittens illum à Iudaica perfi-

perfidia tot tantisque, vt notum est, persecutionum telis atque ictibus peti, vt quantò maiores iniuriæ Christo fuerunt irrogatæ, quantò plura in eum iacta conuitia, quantò acerbiores plagæ inflictæ, tantò clarius diuinarum virtutum lux ad exemplum beneficiumq; mortalium coruscaret: Sicut quo maior noctis est obscuritas; eò clariores & splendidiores stellæ in cœlo apparent.

Quare hæc tandem verba quasi protestando protulit: *Exemplum*, Ioan. 13. *dedi vobis, vt quemadmodum ego feci vobis, ita & vos faciatis.* Et alibi: Ioan. 8.

Ego sum lux mundi, qui sequitur me, non ambulat in tenebris: Ostendens se iuxta voluntatem æterni patris, radios lucis, hoc est, vitæ doctrinæque suæ sanctissimæ, in mundo sparsisse, quam homines imitarentur: cuius lucis splendore tot Martyres, quasi generosi papilio-

nes attracti, sese ingentibus animis iis pœnarum ac suppliciorum flammis immiserunt, quas sanctus Heb. 11, Paulus describit, cùm ait; *Alij lacerantia & verbera experti, insuper & vincula & carceres; lapidati sunt, secti sunt, tentati sunt, in occisione gladij mortui sunt, circuierunt in melioris, in pellibus caprinis, egentes, angustiati, afflicti, &c.* Ac ne fortè putaremus illos tot tantàque tormenta ob culpam aliquam propriam, aut demeritum, & non potius ob gloriam DEI, nostrumque exemplum perpeffos esse; adiungit sanctus Paulus; tantæ eos fuisse integritatis vitæ ac meritorum; vt meritò ij censeretur, quibus dignus non erat mundus.

S. Ambr. Hinc illa S. Ambrosij exclamatio, cùm videret, quanta sollicitudine Deus hominum salutem procuraret, cum tanto nimirum dispendio

Serm. 14. de S. Nazario & Celso.

dio temporalis vitæ seruorum suo-
rum; Ita enim exclamat. *Quanta est*
circa nos Dei nostri sollicitudo? ille, exa-
minat, vt nos erudiat; illos conterit, vt
nos acquirat; eorum cruciatus, no-
stros vult esse profectus. Item S. Ber-
nardus, *Propterea, inquit, posuit*
Deus virtutes sanctorum ad exemplum
nostrum, vt per vestigia ipsorum per-
uenire possimus ad regna cælorum.

Sanctus item Chrysostomus. *Pro-*
pterea sanctorum omnium vitas, inquit,
& conuersationem in diuinis scripturis
prescriptam Spiritus sancti gratia reli-
quit, vt discentes, quod licet eiusdem
fuerint nature; virtutibus tamen stu-
duerint, ne simus nos ignaui & desi-
des in iisdem exercendis. Hinc quoque
tot Summi sanctique Pontifices vt
Clemens, Damasus, & Fabianus san-
xerunt, vt septem perpetuò essent
Notarij Apostolici in vrbe, quorum

officium erat summa diligentia cō-
quirere, summaq; fide conscribere
vitas & acta Sanctorum. Ipse quo-
que S. Gregorius fatetur in Dialo-
gis, se suos Dialogos ob hunc finem
scripsisse.

Nec dubitandū est, quin id ipsum
Deus singulari sua providentia dis-
posuerit, quandoquidem experi-
entia ipsa docemur, hoc exemplo-
rum medium esse ex præstantissi-
mis vnum, quo in humanis pectori-
bus duo summi momenti produ-
cuntur effectus: alter est, vt spiritua-
lem nostram agnoscamus inopiam;
alter verò, vt indies magis incite-
mur ad virtutum progressum. Nam
vt Aristoteles dicit; *Magnum &
paruum dicuntur respectiuè.* Verbi gra-
tia, columba inter obuias volucres,
magne apparet esse molis, perniciousq;
volatus; comparata verò cum a-
quila, paruula est statura, & tarda
volatu. *Equus idem, vt ait Clima-
chus,*

chus, qui absolute consideratus videtur cursu velocissimus, respectu aliorum quorundam animalium piger iudicatur & iners. Ita & homo, qui sibi prius nescio quid non tribuebat, sibiq; in diuino obsequio instar generosi equi aut aquilæ præstantissimus esse videbatur; ubi oculos in meritorum magnitudinem ac velocitatis præstantiam multorum Sanctorum coniecerit; erubescit, seque segnem reputans & nihili faciens humiliatur; & se ipsum ad eorum imitationem, passibus quàm fieri potest incitatissimis, excitat.

Et hoc est, quod B. Climachus pulcherrima quadam similitudine ostendere voluit, quando dixit. *Sicut pauperes cum thesauros regios aspiciunt, suam paupertatem amplius agnoscunt, ita etiam magnificas Patrum virtutes vnusquisque relegens, mentem suam amplius humiliat.* Et quia, ut ait B. Ambrosius; *Non difficile esti-*

L 5 matur,

Clima. in
compéd.
recapitu.
grad. 26.

matur, quod iam factum aspiciamus, persuadentes nobis id ipsum nos, cum diuina gratia, facere posse, quod ab aliis iam factum videmus, qui nobis similes erant, resumimus animum, & firmiter statuimus, tandem aliquando ex hac animi nostri egestate emergere, atque ad altiorem virtutum ac meritorum statum aspirare; vt B. Augustino contigisse legimus, cum vt ipse refert, duorum Aulicorum Imperatoris Theodosij, conuersionem à Pontiano, suo gentili, sibi recenseri audiret, mox enim vbi se collegit: *Quanto, inquit, attentius amabam illos, de quibus audiebam salubres effectus, tanto execrabilius me comparatum iis oderam.* Eo vsque autem hoc sui ipsius odium euasit, vt se amplius continere non potuerit, sed adito ex amicis intimo & fidelissimo Alipio, exclamauerit & dixerit: *Quid patimur? Quid est hoc?*

Aug. li. 8
Confess.
cap. 7.

Quid

Quid audisti? Surgunt indocti & celum rapiunt, & nos cum doctrinis nostris sine corde, ecce ubi volutamur in carne & sanguine. An quia precesserunt, pudet sequi?

Hac eadem ratione innumeri alij sola SS. Pauli, Antonij, Hilarionis, aliorumq; primorum Patrum Eremitarum, fama permoti, relinquentes mundum, vitam Monasticam in desertis Ægypti, Scithi, & Thebaidis complexi sunt: & tanto quidem numero, vt in vnico Cœnobio quinque millia Monachorum, sub vnus Abbatis disciplina versarentur, eaque obedientiâ & obseruantia, quâ refert Cassianus, cum ait: *Non potest apud nos, inquit, vnus vni vel obedire, pro modico tempore, vel praeesse.* Hinc S. Gregorius, quantoperè vis exemplorum ad agnoscendam propriam miseriam, meliorisque vitæ statum amplectendum conferat;

Cas. li. 4.
Inst. c. 1.

S. Greg. his verbis docet: *Fit plerumque in*
 Procem. *audientis animo duplex adiutorium in*
 li. 1. Dia- *exemplis Patrum; Quia amore ventura*
 log. *vita ex precedentium comparatione de-*
cenditur, & si se esse aliquid existimat,
dum meliora de aliis cognouerit, humi-
liatur.

Porro si hominum virtute meritisque clarorum exempla, lecta solum in antiquis illorum historiis; aut fama percepta, vel etiam nobis ab hominibus fide dignis narrata, tantam habent in animis nostris efficaciam, quantam experti sumus, & in singulas ferme horas experimur, quid homines viui facient, qui ante oculos nostros quotidie versantur? Cum nullum sit dubium, obiectum presens efficacius mouere, inque animis nostris validius imprimere illum effectum, quem producere aptum est. Quare quemadmodum equus, qui nec verberibus, nec calcaribus, nec vllis clamoribus adigi pote-

poterat, vt vel pedem loco moueret, vbi tamen alium videt equum præeuntem, mox eundem sequitur, nemine impellente: Sic possem non pauca eorum exempla adducere, qui suis quibusdam abusibus adeò infueuerant, vt neque concionatorum clamoribus, neque calamitatum, aut morborum verberibus ab illis abduci potuerint, posteaquam tamen alios sibi similes, vel iisdem, vel etiam maioribus tricis ac pedicis se expediuisse, atq; in diuino obsequio maximum fecisse progressum viderunt, & ipsi sese suis extricarunt miseriis, atque eorum vestigiis seridò insistere decreuerunt.

Ita legimus fecisse Iustinum Marti- Perioni^o
 tyrem, qui exemplo Sanctorum Mar- in vita S.
 tyrum, quos incredibili constantia, Iustini.
 omnia tormentorum genera susti-
 nere videbat, permotus; abiecto in-
 fidelitatis errore, in quo longo tem-
 pore pertinaciter vixerat; tali ani-
 mi feruore Christi fidem amplexus

S. Aug. li.
8. confes.
cap. 2.

Chrysof.
Hom. 17.
in ca. 13.
Ioan.

est, ut pro ea gloriosè mortem opterere non dubitauerit. Idem sibi contigisse D. Augustinus fatetur, quando sibi in errorum suorum tenebris adhuc immerso à Simpliciano narratum fuerat Victorinum celebrem Rhetoricæ facultatis Professorem ad Christum esse conuersum. Sed ubi mihi, inquit ille, de Victorino Simplicianus ista narrauit, exarsi ad imitandum. Idem deniq; docet D. Chrysostomus: Et gentiles, inquit, non ita signis adducuntur, ut vita, quam nihil aliud, ut dilectio commendat: qui enim miracula faciunt, nonnunquam deceptores ab illis appellantur, vite puritas non nisi bonum arguit. Deinde ita concludit: Nihil adeò Gentiles arguit, ut virtus, nihil adeò perturbat, ut malitia. Et hoc est, quod hodie quoque in Indiis Dei bonitate fieri consuevit: ubi nullis sæpe miraculis, nullis Concionatorum clamoribus,

sed

sed solùm vitæ, morumq; exemplis Religiosorum inter ipsos versantium, multi ad iugum Christi perduntur, ita vt multi eorū pro Christi fide gloriosè occubuerint. Quod si vitæ morumq; exempla in omni generis hominibus tantam habent vim, vt vidimus, quid de illis dicendum, qui in alicuius auctoritatis ac honoris gradu sunt constituti? Hi enim in Rebus publicis tam ciuilibus quàm Ecclesiasticis illos repræsentant remiges, à quibus, vtpote in puppi confidentibus, tota pendet remigandi ratio. Nam vt isti lentius aut citius remigāt, ita alij lentius aut velocius sequuntur: Sic & illi in prædictis Respublicis, proprio vitæ ac morum exemplo, aliis normam præscribunt, ita vt iisdem quasi passibus sua vestigia sequantur.

Quocirca horum bona vel mala, quæ aliis præbent exempla, propriè non possunt priuata aut particularia bona vel mala appellari, sed potius
vni-

vniuersalia ac communia, & quod hinc est consequens, tanti momenti, vt talia exempla aliquando in Iudiciis & Rerumpublicarum administrationibus habeant vim legis.

2. Mach.
6.

Quæ causa fuit, vt venerandus ille senex Eleazarus, nonnullis amicis suillæ carnis esum sibi suadentibus, vt imminentem mortem euaderet, nullo modo acquiesceret, ne hoc suo exemplo iunioribus & infirmioribus damnum aliquod afferret: *Sed gloriosissimam mortem magis, quàm odibilem vitam amplectens, voluntariè præibat ad supplicium.* Concludit deinde scriptura historiam his verbis: *Hoc modo de vita discessit, non modò iuuenibus, sed & vniuersæ genti memoriam mortis suæ ad exemplum virtutis & fortitudinis derelinquens.*

Idem quoque D. Paulus cupiebat, cum ad Titum Cretæ Episcopū scri-

scri
ipsu
rū, i
& S
qui
goti
sup
neg
prio
mo
in r
tale
lius
nec
ege
mo
cor
me
fil
La
m
in

scriberet: *In omnibus, inquit, te Tit. 2. ipsum præbe exemplum bonorum operum, in doctrina, in integritate, &c.* Hoc & S. Basilius tractans de Religiosis, qui extra monasteria secularibus negotiis occupantur, docet, ob rationem supra allatam, solum iis huiusmodi negotia assignanda esse, qui sine proprio animæ suæ dispendio, proximorum autem ædificatione fructuque, in mundo versari possunt; quod si tales fortassis non essent; *Præstabilius est, inquit, summam rerum omnium necessariorum penuriam perpeti atque egestatem, etiamsi propterea subeunda mors sit quam subleuanda necessitatis corporis causa, perspicuum animæ detrimentum negligere.*

Nec immeritò hanc rem ita S. Basilius exaggerat: nam ut affirmat B. Laurent. Iustinianus: *Nocet plurimum conuersatio incomposita, deducta in publicum.* Hoc denique S. Bonauen-

Basil. reg.
fus. disp.
cap. 44.

Iustin. li.
de cõflic.
interiori
cap. 2.

S. Bona. uentura monet, ubi de Religiosis,
 in qq. cir- q in Religione alicuius sunt auctori-
 ca reg. ca. tatis, agens; dicit; tales quantumuis
 19. senes & bene meritos, à quibusdam
 tamen commoditatibus & priuile-
 giis, ipsis alioqui ob honestos respe-
 ctus licitis ac permisis, abstinere de-
 bere, ne ipsi iuuenes præteritorum
 ipsorum laborum ignari, dum vi-
 dent eos his exéptionibus gaudere,
 incipiant easdem ambire: ex quo
 fit, ut in Monasteriis disciplinæ rigor
 paulatim relaxetur. Et quamuis hæc
 iuuenum cupiditas, hoc casu indi-
 creta & sine ratione sit, rationi ta-
 men consentaneum est, ut seniores
 priuatis suis commodis bonū præ-
 ferant commune, illisq; quantum
 fieri potest, nullam horum præbe-
 ant occasionem in has appetitiones
 incidendi: *Debemus enim nos firmio-
 res, inquit Apostolus, imbecillitates
 infirmiorum sustinere, & non nobis pla-
 tere. Et sicut currentes equi, ait Clima-
 chus,*

Rom. 15.

ehus, cursu inuicem certant, ita & o-
 prima societas se inuicem excitat.

Quemadmodum autem tali-
 um hominum exempla ex sese
 sunt efficacissima, sic ab eis exhi-
 bendis & dandis nemo excusan-
 dus est; nam infirmus æquè ac sa-
 nus, indoctus æquè ac eruditus, in-
 ferior æquè atque superior ad vi-
 uendum secundum sui status con-
 ditionem & qualitatem obligatus est.
 Ut enim infirmus, durate infirmita-
 te, à ieiuniis, vigiliis, aliisque laborio-
 sis operibus excusatus sit, à dandis
 tamen bonis exemplis neutiquam ex-
 cusari potest aut debet; simplex item
 acidiora, licet proximis suis in ad-
 ministratione Sacramentorum, alio-
 rumque Ecclesiasticorum ministerio-
 rum prodesse non possit, iuuare ta-
 men illos bonæ suæ vitæ exemplo
 potest & debet. Et si fortè eruditus
 non valeat dicendi gratiam, neque aliis
 concionando salutis viam monstrare
 possit, obligatur tamen ad ferendam
 illis

Climac.
 grad. 26.
 de discre.
 in re ca-
 pitulat.

illis opem; bene agendo: lingua-
nim hæc bene operandi, ab omni-
bus nationibus quantumuis remo-
tis & barbaris intelligi potest; neq;
solum bonis iucunda est, sed & ma-
le viventibus non potest non esse
grata.

Doctus verò & eloquens noue-
rit, si ad sonum verborum non
adiungat etiam exemplum bonorū
operum, vocem suam similem fore
æri sonanti, aut cymbalo tinnienti,
& quod hinc sequitur, vanam & in-
efficacem. Idcirco si verbis tuis per-
suadendi vim inesse desideras; Da-

Bern. ser. *bis voci tue vocem virtutis*, ait S. Ber-
59. super nard^o, *si quod suades, prius tibi illud co-*
Cant. *gnoscaris persuasisse: validior operis quā*
oris vox est, fac vt loqueris.

S. Greg. Sanctus item Gregorius: *Illā vox,*
in pastor. *inquit, libentius auditorum corda pene-*
p. 2. ca. 3. *trat, quā dicentis vita commendat,*
quia quod loquendo imperat, ostenden-
do

do adiuuat, vt fiat. Vnde sicut horo-
logium errare dicimus, cū multas
frequenter insonat horas, paucas ta-
men indice demonstrat (necesse est
enim vt inter vtrumq; , campanam
scilicet ad sonum, & indicem ad o-
stensionem) ea sit conuenientia, quæ
cursui solis respondeat; Ita & Con-
cionatorem dicemus non bene suo
fungi officio, quando multum lo-
quitur, & parum operatur: Sed tūc
verus dicetur Concionator, si inter
ipsius linguam in loquendo, & ma-
nus in operando ea sit conformitas,
quam iuxta exemplum ac normam
Christi, solis Iustitiæ, obseruare te-
netur, de quo Lucas scribit: *Cœpit,*
facere & docere, & cūm facit quod S.
Gregorius affirmat: Tunc aliis recta
predicamus, si dicta rebus ostendimus.

Vt igitur huic capiti finem impo-
nam, quanto possum maximo cor-
dis affectu tum omnes, tum præci-
puè Ecclesiasticos ac Religiosos ro-
go,

Act, 1.

S. Greg.
Hom. 17.

go, ut in conspectu Dei ac Creatoris nostri maturè perpendant illa verba, quæ de ipsis Spiritus sanctus per Malachiam Prophetam protulit cū Malac. 2. dixit: *Labia Sacerdotis custodiunt scientiam, & legem requirunt ex ore eius: Quia Angelus Domini exercituum est.* Quæ verba nihil aliud significare videntur, quàm Ecclesiasticorum vitam, Angelorum vitæ similem esse debere; cū illis incumbat alios docere verbis id, quod ipsis iuxta legem Dei credendum, atque opere ipso exercendum est. Neque vllō vnquàm modo committant, ut sinistra aliqua intentione aut opere re-ctitudo ac sanctitas eius officij profanetur, quod ipsis à Domino Deo concreditum est.

